

vi paa de lavt lønnede Statsfunktionærer, er der sikkert ikke Tale om, at der paa dette Omraade kan spares noget. Det kan der slet ikke.

Der er jo for det første ikke gennemført en eneste Lønningslov, uden at det nuværende, ledende moderate Venstreparti har stemt for den, de have selv gennemført dem alle, men hvis de stod overfor Spørgsmaalet nu, vilde de i Virkeligheden ogsaa komme dertil. Og Forholdet er saa langt fra det, at de lavere lønnede Statsfunktionærer have faaet en kongelig Gave, som de kunne siges at være blevnesærlig velhavende ved, og heller ikke kan det siges, at Lønningslovene i høj Grad have bidraget til Underskuddet, thi Lønningslovene blev jo for en Del kompenserede ved de Skattepaalæg, som de Borgere, der træde i Forbindelse med de 4 Etater, fik samtidig. Og saa have endvidere alle disse Funktionærer siden faaet en hel Del Skattepaalæg, ligesom vi andre fik, men Skattepaalæg, som de fast lønnede Funktionærer maa bære fuldt ud, de maa skatte af hver Øre, de have, og dette har taget ikke lidt af deres Lønningstillæg. Og de Skattepaalæg, som nu ere stillede os i Udsigt, og som vi vel sagtens ogsaa paa Grund af Omstændighedernes Forrykthed og Menneskenes Kortsynethed faa, ville tage mere af Lønningstillæget, og den Smule, der er til Rest, tager for Øjeblikket Dyrtiden, saaledes at Statens lavt lønnede Funktionærer i dette Øjeblik aldeles ikke ere bedre stillede, end de vare, før de fik Lønningstillæget, thi dette Lønningstillæg er blevet opslugt i den Tid, der er gaaet. Jeg tror, det var klogt ikke at irritere disse Befolkningslag alt for stærkt ved at tale om, at det skulde være de kongelige Lønningstillæg, de have faaet, der ere Skyld i Statens Misère. Det er ikke sandt; man gør dem Uret. De ere slet ikke saadan stillede under de tunge Skattepaalæg, man nu lægger paa dem, og den Dyrtid, som hersker, at deres Humør er til at taale alt for megen Uret paa dette Omraade; i alt Fald have de Bekymringer nok, som gøre, at de ikke fortjene tillige at blive irriterede.

Paa denne Maade komme vi til, at hverken paa de sociale Udgifters Omraade eller paa Lønningslovenes Omraade kunde vi have sparet eller kunne vi i Fremtiden spare. Der er derfor kun to Udveje: enten at spare paa Militærvæsenet eller at gaa til meget store nye Skatter. Og se, paa Militærvæsenets Omraade kunne vi spare. Den højtærede Finansminister talte paa det moderate Venstres Vegne, da han her i Tinget

i sin Tid, den 11. Oktober 1905, sagde: „Vor Opfattelse er nu som altid” — *nu som altid* — „den, at vi ere — som vi ogsaa mange Gange have udtalt — absolutte Modstandere af enhver Politik paa det omtalte Omraade” — det er altsaa Militærvæsenet — „som gaar ud over vore finansielle Evner, og enhver Politik, som peger henimod en Overvurdering af vor militære Styrke.” Og videre siger han: „Vi mene ikke, at et dansk Militærvæsen kan indrettes hverken for 5 eller for 10 Mill. Kr., men at der maatte kunne ske rimelige Besparelser, have vi altid ment, og det fastholde vi.” Ja, lad os fastholde det, lad os ganske roligt fastholde det, og lad os ikke gaa til en Militærordning til 5 eller 10 Mill. Kr., i alt Fald ikke pludselig, men lad os gaa til en Militærordning, som er billigere end den Militærordning, vi havde i 1905! Saa komme vi jo straks saa langt ned med vore Militærudgifter, at der derved kan spares adskillige Millioner. Og selv om man ikke kan faa gennemført øjeblikkelig det radikale Venstres Ønsker paa Militærvæsenets Omraade, kunde man dog følge os et Stykke ad Vejen; thi man maa huske paa, at for hver Million, der spares paa Militærvæsenet, spares de danske Skatteydere for 1 Mill. Kr. i nye Skattepaalæg. Dette er en uimodsigelig og fast Sandhed, som jeg ønsker skarpt at præcisere: for hver Million, vi spare i de militære Udgifter, vi nu ere oppe paa, kunne vi spare de danske Skatteydere 1 Mill. Kr. aarlig i Skat. Derfor er der nok Grund til at tænke paa at tage Reb i Sejlene paa dette Omraade og komme nedad med Militærudgifterne i Stedet for at komme opad med Skatterne. Thi det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har stadig Uret, naar han siger, at de danske Vælgere have sagt: Vi ville ikke spare paa Militærvæsenet, *vi ville ikke spare paa Militærvæsenet*. Nej tværtimod, det danske Vælgerfolks Villie er ganske sikkert den, at der *skal* spares paa Militærvæsenet, hellere end der skal paalægges de danske Skatteydere for nogle og tyve Millioner Kroner nye Skatter. Se, hvis vi i Stedet for i Aar at faa optaget paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven 34 Mill. Kr. til Militærudgifter havde staaet, saaledes som vi ønske det, med 12 Mill. Kr. i Militærudgifter, havde vi haft 22 Mill. Kr. mindre Statsudgifter, og saa havde vi jo kunnet slippe for nye Skatter. Men selv om vi ikke kunne naa dette Maal nu, saa lad os intet Øjeblik glemme, at man skal overalt foreholde de danske Rigsdagsmænd og Vælgere dette: For hver Million, der spares paa